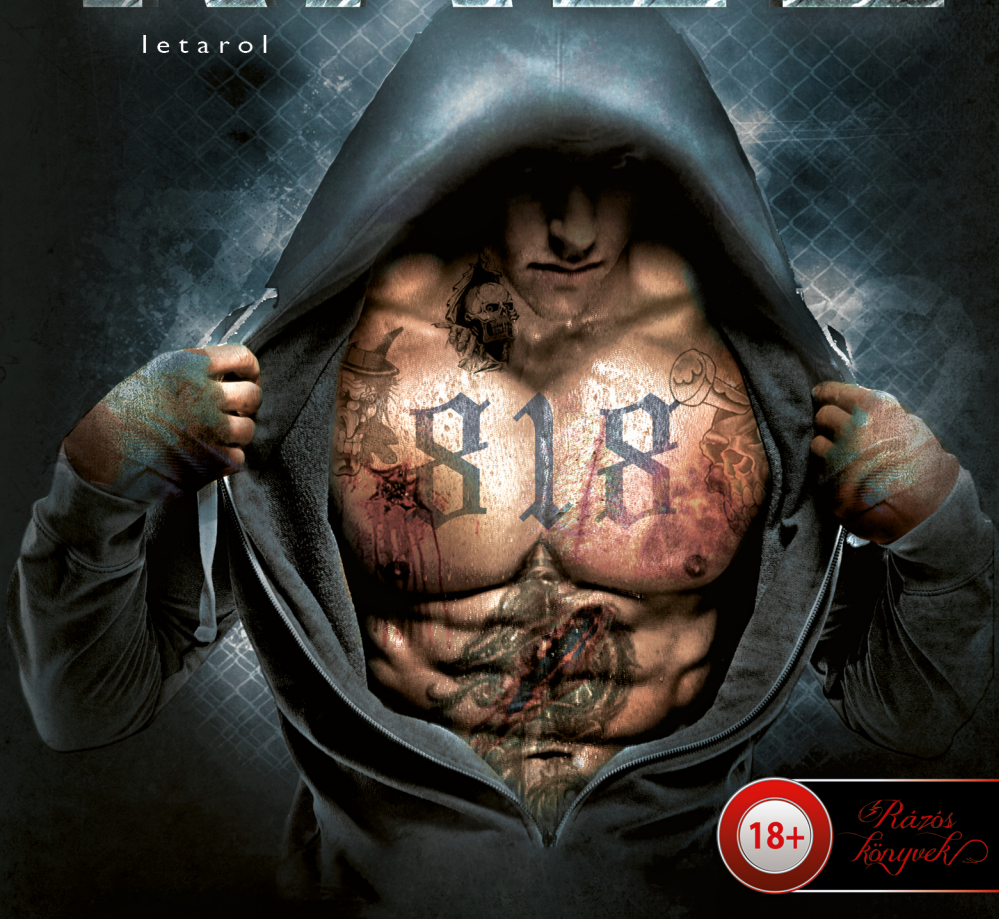

RAZE

letarol

18+

Érzsékes könyvek

TILLIE COLE

USA TODAY BESTSELLERSZERŐ

TILLIE COLE

RAZE

letarol

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*„Mindig is egymásnak szánta őket a sors, egy fiút és egy lányt,
két félbetört szívet, akik messze földre kerültek egyedül. Mert
Isten látni akarta, hogy az igaz szerelem kiállja-e a próbát.
Látni akarta, hogy egy lélek két fele újra egymásra találhat-e
– a körülmények ellenére. Közben telnek-múlnak az évek.
Mindketten fájdalmat élnek át. Mindketten boldogtalanok,
ám egy napon, amikor a legkevésbé számítanak rá, útjaik
kereszteznek egymást. Kérdés, hogy felismerik-e egymás lelkét.
És visszatalálnak-e a szerelemhez...?”*

PROLÓGUS

ÚGY ZAKATOLT A SZÍVE, MINT EGY VONAT – gyorsan, erőteljesen és hangosan.

Olyan volt a lehelete, mint a szélvihar: minden elgyötört lélegzetvételnél összeszorult a mellkasa.

Félelem áradt a zsigereiből, a lényének minden porcikájából. Reszketett a keze, akár a nyárfalevél, forró bőréről pedig verejték csorgott.

„Üdv a pokolban, fiú.”

Ez a négy szó fogadta a Fiút, miközben egy hatalmas termetű őr durván belökte egy dohos pincébe.

Minden fekete volt, a legfeketébb fajtából való. Feketében voltak az örök, fekete volt a furgon belseje, amivel idehozták őt, fekete volt odakint az égbolt, és fekete volt az ablaktalan szoba, ahol most állt. Besűrűsödött a párából elnehezült levegő, a forróság elviselhetetlennek tűnt odabent. Zsír, izzadság és valami még erőteljesebb bűz csapta meg a Fiú orrát, amitől öklendezni kezdett, a lába pedig a mocskos és ragacsos talajba gyökerezett.

Pokol – gondolta a Fiú az őr szavai nyomán. Ez maga a valóságos pokol.

Aztán az őr megint meglökte, ezúttal egy meredek és csúszós lépcsőn lefelé, ami mentén tompa fények világítottak a falakba süllyesztve. A magas téglafalak sárgásbarna színt öltöttek, és ősrégi ventilátorok nyikorogtak a háttérben, hogy meddően igyekezzenek lehűteni a túlmelegedett levegőt. Odafentről folyamatosan csatornalé csöpögött a betonpadlóra, a Fiú lába körül pedig patkányok és más élősdiek hemzsegttek.

Ez a hely egy *pöcegödör*.

Megint hátra lökte egy súlyos kéz, végig egy szűk folyosón. Minden lépésnél egyre hangosabban visszhangzott a fülében a saját lélegzetvétele. Minden lépésnél egyre jobban zakatolt a szíve, szinte már fájtak a dobbanások. És minden lépéssel egyre jobban bántotta a fülüketítő hangzavar a vele szemközti, vaskosnak tűnő fémajtó mögött. Emberek ordítottak és gúnyosan röhögtek, amihez fémes csörömpölés összetéveszthetetlen zaja társult.

A Fiú tágra nyílt szemmel bámulta az ajtót, az arcára pedig kiült az iszonyat. Itt semmi sem tűnt biztonságosnak, sőt: minden kanyarnál csak színtiszta rettegést érzett.

Az őr átfogta a karjával a Fiút, aztán hangosan és ráérősen kopogott kettőt a vasajtón. Mindkét kopogás ágyúdörgés módjára visszhangzott a Fiú mellkasában. Zárkattanás, kulcscsörgés, és végül ki nyílt a vasajtó.

A Fiúnak hitetlenkedve elkerekedett a szeme, ahogy felmérte, ami elé tárult. Felnőtt férfiak mindenhol a túlzsúfolt szobában. Egy tűt sem lehetett leejteni, izzadt testek feszültek egymásnak egyik faltól a másikig. Az emberek vodkát ittak, pénzt adtak át egymásnak, és izgatottan hadonásztak, miközben mindannyian egyenesen

előre néztek. Valami olyasmire szegezték a tekintetüket, ami *ott volt előttük*.

– Mozogj, fiú! – parancsolt rá az őr. A Fiú habozott, mert vonakodott átlépni a „pokol” küszöbén. Nem tudott megmoccanni. Földbe gyökerezett a lába, remegett a térde, és forgott vele a világ.

Az őr jó erősen megragadta a grabancát, így a Fiúnak megvonaglott az arca, ahogy durván bevonszolták a hullámzó tömegbe. Fel-nőtt férfiak álltak meg, hogy végigmérjék – egyesek kedvtelve, mások lemondóan. Mindannyian a homályba vesztek a Fiú számára, akinek a látvány a szagokkal együtt túl soknak bizonyult.

Úgy érezte, menten elájul. Égette a tüdejét ziháló lélegzetvételeinek ereje. Reszkettek az ujjai a félelemtől, de megrázta a fejét, hogy megszabaduljon az ijedt gondolatoktól, ahogy az apja tanította, és sikerült felszegnie az állát. Egyenesen a szemébe nézett mindenkinek, aki kíváncsi tekintettel méregette.

Lassan kettévált a tömeg, a Fiú pedig megtorpant az elé táruló látványtól: óriási, padlótól plafonig érő, szögletes acélkalitkát látott, aminek szögesdrót borította a tetejét. Mozdulatok villantak fel odabent. Fájdalmas nyögések és vércseppek szöktek ki a ketrecből. A vér ráfröccsent a sötét egyenruhába burkolt mellkasára és a fedetlen arcára. Ezúttal semmilyen levegő nem szakadt fel a tüdejéből. Megdermedt. Jéggé dermedt a soktól, és megcsapta az orrát a vér fém szaga.

A Fiú nem hitt a szemének. Nem tudta megemészteni a látványt, ami fogadta: fájdalom, sebzett hús, ordítás, vér... rengeteg fájdalom és vér.

Egyszer csak bűzös leheletet érzett a fülénél. Fintorgott, ahogy magába szívta az állott étel és a savanykás dohány émelyítő bűzét.

– Szokd a látványt, fiú. Nemsokára *te* leszel ott a ketrecben.

A Fiú visszatartotta a lélegzetét, ameddig csak bírta. Aztán gyorsan kifújta a levegőt, és leküzdötte az ingert, hogy köhögjön vagy felkiáltson.

Már nagyon korán megtanították neki, hogy *soha* ne mutassa ki az érzéseit. Az apja megbüntette, ha panaszkodni mert, pláne sírni. Nem volt hajlandó itt és most elkezdni. Eltökélte, hogy összeszedett, komor és higgadt marad... olyan, amilyennek lennie kell, hogy átvészelve ezt... mindegy, mi a franc ez.

Olyan hang hallatszott, mintha letéptek volna valamit a ketrecben. A Fiúnak borsózott tőle a háta, és mintha epét érzett volna a torkában. Amint egy nagydarab néző diadalmasan mosolyogva félreállt az útból, már minden látszott. A ketrecben harcolók *gyerekek* voltak... olyan fiúk, akik semmivel sem idősebbek nála.

És küzdöttek... életre-halálra...

A Fiú hitetlenkedve pillantott a ketrec egyik pontjáról a másikra. Mindenféle fegyver sorakozott odabent: pengék, láncok, kalapácsok, balták és még sok más.

Az egyik fiatal harcos a hasát szorongatva hátratántorodott, miközben az ellenfele körbejárta, mint egy állat, ami dülledő szemmel összpontosít a zsákmányára. Szemlátomást a támadó volt közülük az erősebb, és egy vértől csöpögő, hosszú pengéjű kést szorongatott a kezében.

Amikor a préda úgy tántorgott, hogy szembeforduljon a tömeggel, belesimpaszkodott a ketrecet körülvevő vastag drótkerítésbe. A Fiú csak ekkor vette észre, hogy a prédának felvágta a hasát, és a tátongó seben keresztül a vérrel együtt kiömlenek a zsigerei.

Hányinger kezdte fojtogatni, ahogy végignézte, hogy a halálos sebet szerzett harcos kínlódva térdre rogy. A Fiúnak fájdalmasan összeszorult a gyomra, s hirtelenjében odahányt az egyébként is mocskos

padlóra. Megtörölte a száját a szürke egyenruhájának ujjával, aztán kihúzta magát, és így még pont látta, hogy a vesztes fiatal harcos egy utolsó lélegzettel kileheli a lelkét.

A túl nagyra duzzadt tömeg erre kitört: diadalmas kiáltások és csüggedt morgások közepette pénzkötegek cseréltek fürgén gazdát. Véget ért a harc. Felerősödött a pincében a hangzavar, az emberek pedig arra figyeltek, amit nyertek, mit sem törődve a ketrec közepén a győztesseel.

A Fiú viszont nem vette le róla a tekintetét. Képtelen volt rá, mágnesként vonzotta a látvány.

Nézte, ahogy az ellenfele vérével és zsigereivel borított győztes térdre rogy, és minden erő elhagyja a túlságosan kigyúrt testét. A harcosnak vörös volt a szeme, remegett a teste.

A Fiú nézte, ahogy a győztes megfeszül a dühtől, és hátravetett fejjel felordít a fájdalomtól, amit az áldozata látványa okoz neki, ahogy ömlik belőle a vér, kiszivárog belőle az *élet*.

Nézte, ahogy a győztes elejti a véres kést, mert mindennél erősebb zsidbadás uralkodik el a testén.

És a Fiú látta, hogy a győztes üres tekintete találkozik az övével, felfedve előtte a saját jövőjét.

Ugyanazt a bűzös lehetetet érezte az arcánál, mielőtt meghallotta:

– Mostantól kezdve te leszel a 818-as harcos, és ha élni akarsz, akkor meg fogod tanulni, hogy kell küzdeni és túlélni itt, a pokolban.

És a 818-as megtanulta.

Ahogy telt-múlt az idő, a 818-as páratlan harcos lett.

Ő lett maga a halál.

Egy kibaszott hidegvérű gyilkos.

ELSŐ FEJEZET

KISA

Napjainkban...

– BASZKI, MISHKA, MILYEN ROHADT SZŰK A PUNCID...

Az ágyhoz préselve feküdtem, ahogy a vőlegényem erős keze lenyomott a vállamnál fogva, és elképesztő erővel hatolt belém újra és újra, miközben az izmos ágyékával egy helyben tartott.

Próbáltam megmozdulni. Durván mellbe löttem, de nem mocant egy centit sem.

Mindig ilyen, amikor a magáévá tesz: durva, kemény, nyers... teljesen kicsúszik az irányításom alól.

Aliknak tűz lobbant a kék szemében, ahogy küzdöttem ellene. Megvillant a tekintete a tiltakozásomtól: az agressziótól, amit mindig elvár tőlem ebben az ágyban. Az agressziótól, amit imád, ami után sóvárog.

Szeret dugni. Szeretkezni soha. Csak dugni, keményen, amíg nála az irányítás.

A jobb keze már nem a vállamon volt, hanem előlről átfogta a nyakamat. Nem olyan szorosan, hogy ne kapjak levegőt, de elég erősen

ahhoz, hogy egy helyben tartson, miközben a hátát és a vállát karmolászta a francia manikűrömmel.

Megvonaglott az ölem, az ő izmos combja viszont még erősebben ott tartott, a farka pedig tántoríthatatlanul ütközött neki újra a G-pontomnak, így kénytelen voltam felsikoltani a gyönyörtől. Alik kinevette a kudarcba fulladt próbálkozásomat, hogy lelökjem magamról. A szája már csak két centire van az arcomtól.

– Próbáld csak meg, Mishka! Próbáld csak megmozdítani... kurvára *uralkodom* rajtad – morogta a fülemben, a farka pedig összerándult bennem, amitől felsikoltottam, és úgy beleharaptam a vállába, hogy kiserkent a vére.

Alik keze megfeszült a nyakamon, elfojtva a nyögésemet. Zihálva vette a levegőt. Megfeszült a finom metszésű állkapcsa, és mélyen a szemembe nézett.

– Gyerünk, Mishka! *Élvezz el* – parancsolt rám. Még háromszor belém hatolt, szinte felsértve a csiklómat, mire atomjaimra hullva megfeszültem a farka körül... akár akartam, akár nem.

Utáltam, hogy ilyen jól ismeri a testemet. Utáltam, hogy tudta, mitől izgulok fel, és mitől sikoltok. Amikor eléleztem, azt Alik az iránta érzett szerelmem bizonyítékaként könyvelte el. Én csak egy újabb módként könyveltem el arra, hogy kihasználjon, és hatalmat gyakoroljon fölöttem.

Alik keze a vállamról a hajamba fonódott, hogy behunyt szemmel és eltátott szájjal durván megrántsa a világosbarna tincseimet. Aztán fülsüketítő ordítással elélezett, elárasztva a puncsimat. Hullámozott a mellkasom, és a kemény mellbimbóm hozzáért a kemény, kidolgozott mellizmához.

– Kisa... baszki – morogta Alik, és lassan belém hatolt levezetés-képp. Mindenhol megfeszültek az izmok a hatalmas testén.

Anélkül, hogy lazított volna a szorításán a nyakamon és a hajamban, rám tapasztotta a száját, és benyomta a nyelvét a számba. Megadtam magam, *mint mindig*, nyögve, ahogy szerette, miközben az érzékeny csiklómat izgatta a csípőjével.

Alik elhúzódott tőlem, és derű villant át éles vonásain.

– Mishka, te mindig nyivákolysz, mint egy kiscica, mi? – hajolt oda a fülemhez, hogy megnyalja. – Szereted, ha keményen megduglak? Szereted, ha kék-zöld foltos lesz utánam a puncid?

Alik elengedte a nyakamat, hogy odanyúljon a mellemhez, megmarkolja, és meghúzza a duzzadt mellbimbómat. Felszisszenve felsikkantottam, amitől még szélesebben mosolygott.

– Én is szeretek dugni veled, Mishka – mormolta. Aztán hirtelen kihúzta belőlem a még mindig kemény farkát, és otthagyt az ő hatalmas ágyán fekvő ő brooklyni luxuslakásában. Próbáltam levegőhöz jutni és magamhoz térni. Alik átvágott a szobán: a kidolgozott, magas alakja maga volt a tökély. Végighúzta a kezét a rövidre nyírt kefefrizuráján.

Kivett egy törülközőt a szekrényből, hogy az izmos dereka köré tekerje. Felültem az ágyban, és őt néztem.

Alik rengeteget változott gyerekkorunk óta. Nagydarab, húsos alkatú harcos volt, enyhén napbarnított bőrrel. Az arca szép metszésű, előkelő, sőt, jóképű.

Ő volt Alik Durov: a férfi, aki akkor határozta el, hogy a magáévá fog tenni, amikor még a Bratva gyerekeiként igyekeztünk boldogulni a maffiaélet durva megpróbáltatásai közepette. A srác, akire soha nem tekintettem úgy, mintha több lenne egy barátnál, amíg rá nem vett, hogy másképp nézzek rá.

Együtt nőttünk fel. Az ő apja meg az enyém a Bratva három „Vörös” Királyai közé tartozott New Yorkban. Az én apám, Kirill Volkov

volt a Pakhan, a nagyfőnök, aki az orosz alvilágot uralta itt, New Yorkban. Alik apja, Abram Durov volt a végrehajtó, a második legmagasabb rangú ember, aki a maffia sötétebb oldalával foglalkozott: az erőszakos dolgokkal, a bosszúval, a gyilkolással, a megfélemlítéssel. Szadista volt, kérlelhetetlen és kegyetlen...

Nem esett messze az alma a fájától.

Alik már évek óta akart engem. Gyerekkorunk óta közel akart tudni magához. Mindig dühös volt, verekedést provokált, és bajba keveredett. Azt mondta, hogy hangokat hall a fejében, amik azt mondják neki, hogy bántson másokat, a közelemben viszont megnyugodott, a hangok pedig elnémultak.

Sajnáltam Alikot. Mindig is sajnáltam. Az, hogy Abram volt az apukája, olyan lehetett, mintha magával az ördöggel élt volna egy fedél alatt. De volt valakim, egy fiú, akit nagyon szerettem, imádtam... és csak arra született, hogy szeressen. Aztán egy tragédia elszakított bennünket egymástól tinikoromban. Alik napokon belül lépett, és a magáévá tett.

Azóta együtt vagyunk.

Így, a maffia hercegeként és hercegnőjeként, az egész New York-i orosz közösség úgy tekintett ránk, mint a „tökéletes” párra. Alik nem tűrte volna másképp. A *megszállottam* lett. Minden lépésemet figyelte. Én lettem az ő Mishkája – az *egérkéje*.

Én pedig nem mertem másra nézni. Alik megölt volna bárkit, aki közénk áll. És ez nem csupán fenyegetés; Alik ezt szokta csinálni.

Gyilkol.

Az ő dolga ebben az életben *ölni*.

Harcos volt – gyilkos összecsapásokban vett részt –, de tudtam, hogy a ketrecen kívül is öl a Bratváért: azokkal végez, akiknek a Vörös Királyok nagy szenvedést szánnak.

Alik Durov, „a Mészáros”, a Barlang ötszörös veretlen bajnoka volt. Huszonöt, kis híján huszonhat évesen ő lett a legjobban rettegett férfi New Yorkban.

Soha, de soha nem tudtam volna elhagyni. Akkor sem, ha akartam volna. A Bratvában úgy zajlik az élet, hogy a férfiak vezetnek, a nők pedig kötelességtudóan követik őket. Ez a Bratva-sors lényege, ami nagyon jó szolgálatot tesz az embernek, ha betartja a szabályokat.

Az „igaz szerelem” szentimentális érzése és megnyilvánulásai itt nem számítottak. Ez egy alvilági közösség, ami a tiszteleten és a „család” végsőig való támogatásán alapszik.

Alik végignézett rajtam, és a világos szemében megint vágy villant. Mozgatni kezdte a kezét a farkán a derekára tett vörös Versace törülköző alatt. Lassan megrázta a fejét: szemlátomást küzdött a vágyai ellen.

– Le kell zuhanyoznom, Mishka. Tíz perc múlva indulnom kell. Szerdszó majd hazavisz. Akkor sem merülhetnék el megint az édes puncidban, ha akarnám – jelentette ki, aztán ellágyult a tekintete. – Tudod, hogy akarlak, ugye? Soha nem tudnálak megenni, bébi.

– Akkor nem megyünk el vacsorázni? – kérdeztem halkán, a homlokomat ráncolva. – Ma este randink van, emlékszel?

Próbáltam úgy tenni, mintha csalódott lennék. De csak megkönnyebbülést éreztem. Megkönnyebbülést, hogy nem fogom őt mások előtt felbőszíteni valamivel, amit önkényesen helytelennek bélyegez, és amiért biztos, hogy túl keményen leszek megdugva büntetésképpen.

Alik odasétált hozzám – a kockás és sebhelyes hasa megfeszült a mozdulatsor közben –, aztán megragadta az államot, hogy egész biztosan belenézzenek a szemébe.

– Dolgom van, Mishka.

– Hol? És meddig? – kérdeztem, ám rögtön megbántam, mert Aliknak kővé dermedt az arca.

Még erősebben szorította az államot, hogy a tudtomra adja: átléptem a határait. Fájt az állam, és megvonaglott az arcom a tompa sajjástól.

Alik csettintett egyet a nyelvével, lassan megrázta a fejét, aztán válaszolt.

– Az üzlet az üzlet. Addig tart, ameddig tart. Ott, ahol.

Megadóan leszegtem a tekintetemet, és próbáltam helyeslően bólintani egyet, a mozdulatot viszont megakadályozta a kérlelhetetlen keze. Alik nagyot sóhajtott. Mire feleszméltem, összetapadt a szánk, és az ajkamat harapdálta, amitől nyöszörögniem kellett. Egy másodperc múlva elrántotta tőlem a száját.

– Baszki! Nem tudok rád haragudni, Mishka. Rohadtul gyönyörű vagy.

Óvatosan felemeltem a reszkető kezemet, hogy megsimogassam Alik borostás arcát.

– Szeretlek, Alik – suttogtam könnybe lábadt szemmel. Ő volt a mindenem. Az egyetlen jövőm. És bizonyos értelemben tényleg szerettem... szüksége volt rám. Én pedig tartozni akartam valakihez. Akartam, hogy szeressenek.

Aliknak megenyhült a tekintete, de csak egy pillanatra. Nem mutathatott semmi gyengeséget. Viszont tudtam, hogy szereti hallani tőlem ezt a szót. Megnyugtatta a szörnyeteget belül.

Adott még egy durva, nyomot hagyó csókot a számra, aztán felgyenesedett, és kiment a fürdőszobába.

Dobogó szívvel és szorongva kérdeztem:

– Elmehetek ma este jótékonyági akcióra Kruscsev atyával? Segélycsomagot fog osztani a hajléktalanoknak.

Alik megtorpant. Szembefordult velem, lesajnáló félmosollyal az arcán.

– Hajrá, jótékonykodó kis Mishkám – viccelődött. – Menj, szolgálj az Istent! Menj, mentsd meg az utca söpredékét.

Leereszkedő nevetése követte őt a fürdőszobába, de nem foglalkoztam a megszégyenítéssel és a velős lerázással. Egyszerűen csak azt éreztem, hogy kapok levegőt... rendesen.

A templomba nem küldött utánam embereket apám és a vőlegényem, hogy kémkedjenek. Senki sem merne baszakodni a Bratvával a szent templomában. Az volt az egyetlen hely, ahol igazán szabadnak éreztem magam. Az egyetlen hely, ahol a gondolataimnak élehettem a múltammal, az emlékeimmal, amikért annyira rajongtam.

A hatalmas ágyról felkelve a díszes, aranyberakásos tükörben méregettem magam. Már alig ismertem fel az előttem álló lányt. Elveszett valahol az évek során, az életben maradásért menekülve elbújt. A kék szeme halott volt, a többnyire napbarnított bőre sápadt, a hosszú, világosbarna haja pedig élettelen.

Az árnyéka lettem annak, aki voltam.

Máris kék-zöld foltok kezdtek kirajzolódni a nyakamon. Ez azt jelentette, hogy garbót kell majd hordanom néhány napig – *nyáron*. Tinikoromtól fogva a ruhatáram részét képezték a garbók, mert Alik „tulajdonaként” szükség volt rájuk, miután túl hamar rájöttem a brutális szexuális szokásaira és a velem mint a barátnőjével szemben támasztott nagy elvárásaira.

Gyorsan felöltöztem, és végighúztam a kezemet a hajamon, hogy vállalhatóan nézzek ki. Alik nem szerette, ha nem mutattam tökéletesen.

Kimentem a nappaliba, ahol leültem Alik dédnagymamájának antik székére, ami még a forradalom idejéből származott. Ott vártam meg kötelességtudóan a búcsút.

Szemügyre vettem a szoba fényűző, javarészt huszadik század eleji bútortatát. Erről a helyről ordított a rang és a gazdagság. Összeszorult a gyomrom a félelemtől. Alig egy év múlva ez lesz az otthonom. Én leszek ennek a luxuslakásnak a királynője, a cári pompa börtönében. A Bratva hagyományai szerint nem élhettem együtt Alikkal, amíg össze nem házasodtunk. Ezt egyenesen megkövetelte a mélyen konzervatív és hithű orosz ortodox apám. Mindennap hálát adtam érte Istennek.

Apám jóváhagyta a házasságot. Illett az életmódunkhoz. Nem látta Alik rossz oldalát, vagy ha mégis, akkor nem foglalkozott vele. Csak az erős és könyörtelen férfit látta, akivé Alikot formálta a saját apja. Az apám szemében Alik szigorú és erőszakos oldala csak azt bizonyította, hogy a Bratva tökéletes katonája: tökéletes ahhoz, hogy kézben tartsa a gyeplőt, és jó vezetője legyen a lányának. Az anyukám tizenöt éves koromban meghalt. Az apukám összezuhant, így Alik lett a mankóm: a fiú, aki gondoskodott rólam, amikor minden pokollá változott. Apukám imádta ezért.

Abba a gondolatba kapaszkodtam bele, hogy még mindig van egy évünk, amíg összeházasodunk, amíg élvezhetem a szabadság röpke pillanatait – persze, mielőtt magamra öltöm a tökéletes orosz maffiafeleség szerepét, hogy a Bratva egyetlen megmaradt örökösének hitvese legyek. Nemsokára Alik irányítja majd az egész orosz alvilágot. Erre a pozícióra szomjazott, erre készítették föl egész életében.

Hallottam, hogy elzárja a csapot, és utána egy percbe sem telt bele, hogy Alik a nevemet üvöltve vágjon át a nappali kétszárnyú ajtaján, engem keresve.

Ellágyultak a megkeményedett vonásai, amikor meglátta, hogy ott ülök, kötelességtudóan várakozva a nagymama székében. Oldalra biccentett fejjel hunyorgott rám.

– Egy pillanatra azt hittem, hogy elmentél az engedélyem nélkül. Egy pillanatra azt hittem, hogy ellenszegültél nekem, *Mishka*... egy pillanatra azt hittem, hogy kurvára elment az eszed.

Felállva mosolyt öltöttem magamra. Odasétáltam hozzá, hogy lassan végighúzzam a kezemet a mellkasán.

– Soha, drágám – doromboltam, hogy a kedvében járjak. – Soha nem szegülnék ellen neked. Soha nem tettem és soha nem is fogok.

Alik átölelte a derekamat, hogy a vizes felsőtestéhez húzzon. A mozdulat erejétől elfogyott a levegőm. A tarkómnál fogva tartott a helyemen.

– Tökéletes feleség leszel, Kisa. Már rohadt régóta akarom, hogy ott legyél az ágyamban, és mellettem aludj. Utállak visszaküldeni az apádhoz minden este, mert nem dughatlak órákig, nem kötözhetlek ki az ágyhoz, nem érhetem el, hogy sikíts, és megadd magad minden egyes parancsomnak... nem dughatlak addig, hogy ne tudj járni. Teljesen uralni akarlak, birtokolni, felszabadítani a Pakhan markából, és teljesen a saját irányításom alá vonni... már *tényleg* rohadt régóta.

– Nemsokára, szívem – csitítottam.

Alik engedett a szorításán a hajamban, és eltűnt a düh a jeges kék szeméből egy röpké pillanatra.

– Igen – felelte. Durván rácsapott a fenekemre, aztán olyan kemény és kisajátító csókot nyomott a számra, amivel biztosan nyomot hagyott rajtam. Gyorsan elhúzódott tőlem, és visszament a hálószobájába, miközben a vállá fölött hátraszólt:

– Szerdzsó odalent van. Elvisz a templomba.

Megnyugodtam, de megint megfeszültem, amikor hozzátette:

– Csak miután átöltöztél. Ne merészelj így kimenni. Különben komolyan el fog durranni a kibaszott agyam!

– Nem fogok. Szeretlek, drágám. Örökké – bukott ki belőlem. Ettől Alik úgy megtorpant, mintha falnak ütközött volna.

Megfordult, felszegezte az állát, és bujkáló félmosollyal azt felelte:

– Mishka, én is szeretlek.

Elernyedte a vállam a megkönnyebbüléstől, hogy kifejezte az érzéseit. Megnyugodtam. Az ilyen gyengéd pillanatokban megláthattam valamicske emberséget Alikban. Az ilyen pillanatokért rajongtam.

Alik már gyerekkorunkban is zárkózott volt, folyton dühös, mindig fájdalmat akart okozni másoknak; gyakran meg is tette a többi gyerekkel. Az apja nevelte ilyennek. Megértettem: a Bratva férfijait *így* kellett felnevelni. De miután évekig harcolt és gyilkolt a Barlangban, annyira megkeményedett, hogy a személyiségének gyengéd oldala egyre csak halványodott, mert a sötétség lassan és biztosan kiszorította belőle az összes megmaradt fényt. A bratvabeli élet – és Alik munkája – megkövetelte, hogy ilyen legyen. Mégis azt kívántam, bárcsak egy kicsit tovább engedné megmutatkozni a gyengédebb oldalát.

Ostobaság volt tőlem, mások számára pedig megmagyarázhatatlan. De a magam módján szerettem Alikot, legalábbis amennyire a darabokra tört szívem engedte. Azt akartam, hogy békében éljen. Annyira elgyötört volt... annyira sötét belül, hogy ezt szerettem volna enyhíteni.

Belefeledkeztem Alik könnyed és gyönyörű mosolyába. Megdobbant a szívem a szeretetelli reménytől, hogy láthatok majd valami jót benne, hogy végre eljutottam a lelkéig. Az álmodozásom viszont hamar szertefoszlott, amikor a gyengéd pillanatát durvaság váltotta fel, mint mindig.

Felszínre tört az őrült vágya, hogy birtokoljon engem.

– Ha bárki csak rád néz, vagy hozzád szól ma este, mondd el nekem. És viselkedj úgy, ahogy kell. Ne állj szóba férfiakkal. Csak Kruscsev atyával. Nem akarom, hogy a nőm ribancnak tűnjön – figyelmeztetett.

Kötelességtudóan bólintottam. Résnyire szűkülte szemmel végignézett rajtam.

– Vegyél fel valamit, ami eltakarja *mindenedet*. Nem akarom, hogy ki kelljen nyírnom valami faszkalapot, amiért a melleidet bámulja. Gondolnod kell az ilyen dolgokra, Mishka. Amikor a feleségem leszel, és teljesen az enyém leszel, nem lesz melléfogás. Hamar ráncba szedlek majd. Példát fogsz mutatni az összes Bratva-feleségnek.

– Rendben, szívem – suttogtam reszketve.

Alik ráharapott az ajkára, félig lecsukódott a szeme, a törülköző alatt pedig dudorodni kezdett a farka.

– Kifelé, Kisa, mielőtt megduglak annak a falnak döntve, és még jobban felhúzom az apádat azzal, hogy elkések.

Az elbocsátásra sarkon fordultam, és lemenekültem a lépcsőn a rám váró fekete Lincoln Navigatorhoz. Szerdzsó, az apukám teljes bizalmát élvező gorillája, vagyis testőre rám nézett a visszapillantóból.

– Hová parancsolja, Miss Volkova? – kérdezte udvariasan.

Imádtam Szerdzsót. Mintha a nagybátyám lett volna. Ő vitt mindenhová, és védelmezett egész életemben. Elmondhattam neki bármit, és soha, egyetlen léleknek sem adta tovább. Már idős volt, a hetvenes éveiben járt, de tudtam, hogy az apukám mellett fog maradni a haláláig.

– Haza átöltözni, aztán a templomba, kérlek – válaszoltam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szerdzó a kellelénél egy másodperccel tovább bámult a visszapilantóban. Láttam rajta, hogy aggódik. Persze, nem merete volna ki mondani, de tudtam, hogy ellenszenves neki Alik, és aggódik a sorsom és a kötelességeim miatt Alik leendő feleségeként. Néma féltése mintha mindennap egyre erősödött volna.

Az aggodalmát félretéve kihajtott a mindig nyüzsgő brooklyni forgalomba. Néztém a sötétített üvegen áthatoló fényeket.

Legalább ma este, a templomban belekóstolhattam néhány órára az annyira vágyott szabadságba.